

Η συμβολή των Χριστιανών Αθλητών στην αναβίωση του υγιούς αθλητισμού - Του Ηρακλή Ρεράκη

/ [Γνώμες](#)

Είναι ανάγκη να αξιολογούνται θετικά οι Έλληνες πρόγονοί μας, διότι σκέπτονταν, αναζητούσαν και ενεργούσαν, με υψηλού επιπέδου για την εποχή τους, λογικά, κοινωνικά, πνευματικά και θεολογικά κριτήρια.

- Γράφει ο Ηρακλής Ρεράκης, Καθηγητής Παιδαγωγικής-Χριστιανικής Παιδαγωγικής Α.Π.Θ.

Στο πλαίσιο αυτό στοχάστηκαν, εφηύραν και υιοθέτησαν κάποιους Θεούς, στους οποίους, μάλιστα, όρισαν και την υποχρέωση, να τους προστατεύουν σε κάθε δραστηριότητα, από τη γεωργία μέχρι και την αρχιτεκτονική και τους αθλητικούς αγώνες.

Από πλευράς θεολογικής αξιολογήσεως, η θρησκευτικότητα τους αξιολογήθηκε από τον Απ. Παύλο, ο οποίος, όταν επισκέφθηκε την Αθήνα, είπε στους Αθηναίους: «Άνδρες Αθηναίοι, κατά πάντα, ως δεισιδαιμονεστέρους, υμάς θεωρώ»: «Σας

θεωρώ, λέει, ως τους περισσότερο θρησκευόμενους από τους άλλους ανθρώπους», προσθέτοντας τον θαυμασμό του για όσα ιερά είδε στην πόλη τους και, ιδιαίτερα, για τον βωμό του Αγνώστου Θεού, τον οποίο, μάλιστα, υπογραμμίζει ότι σέβονταν οι Αθηναίοι, χωρίς να τον γνωρίζουν.

Αξίζει, ακόμη, να αξιολογήσει κάποιος αυτό που είπε ο Ιησούς στους μαθητές του, Φίλιππο και Ανδρέα, όταν του είπαν ότι κάποιοι Έλληνες θέλουν να μιλήσουν μαζί Του: «Ελήλυθεν η ώρα ίνα δοξασθή ο Υιός του ανθρώπου». Το ιδιαίτερο ενδιαφέρον του Ιησού για τους Έλληνες απασχολεί τον Άγιο Κλήμη Αλεξανδρεία, ο οποίος ομιλεί για τη θεωρία του σπερματικού λόγου, εντάσσοντας την περίοδο της αρχαίας ελληνικής θεολογίας και φιλοσοφίας στο χώρο της προ Χριστού προδρομικής προετοιμασίας της ανθρωπότητας.

Ο Αισχύλος, για παράδειγμα, με το στόμα του Ερμή, εκφράζει την εξής προφητεία: «Σ' αυτά τα βάσανά σου, τέρμα κανένα να μην περιμένεις, πριν να φανεί και να θελήσει κάποιος απ' τους θεούς να πάρει τα βάσανά σου επάνω του και να πάει στον σκοτεινό Άδη». Όχι μόνο επισημαίνει ότι «περιμένει να έρθει κάποιος, που μπορεί να διδάξει» όσα η φιλοσοφία δεν μπορεί, αλλά προφητεύει επίσης ότι μόνον δια του Θεού μπορεί ο άνθρωπος να απολυτρωθεί από την αμαρτία (Προμηθέας Δεσμώτης, Κεφ. 4, στίχ. 1026-1028).

Ο Σωκράτης, επίσης, με κάποιον τρόπο προφήτευσε, λέγοντας ότι, μετά τη δική του θανατική εκτέλεση, θα βρεθούν οι πατριώτες του σε μια κατάσταση πνευματικής στασιμότητας, αν ο Θεός δεν στείλει κάποιον άλλο για να τους φροντίσει (Πλάτων, Απολογία Σωκράτη, Κεφ. 18).

Από πλευράς, ωστόσο, διαχρονικής θεολογικής αξιολογήσεως, είναι σαφές ότι ο ρόλος της προχριστιανικής θρησκευτικότητας των Αρχαίων Ελλήνων περιορίζεται στην προ Χριστού εποχή. Μετά την θεία Αποκάλυψη δεν είχε και δεν έχει πια θέση και ρόλο στον πολιτισμό και στην ιστορία.

Έκτοτε, η πνευματικότητά της δεν μπορούσε και δεν μπορεί να συγκριθεί με τη Χριστιανική πίστη. Βέβαια, οι πνευματικές απαιτήσεις των ανθρώπων, μετά την Θεία Αποκάλυψη είναι πλέον διαφορετικές ποιοτικά, διότι η νέα εν Χριστώ πίστη πρόσφερε στον άνθρωπο την πεμπτουσία της αληθινής θεολογίας, της πνευματολογίας και της κοσμολογίας.

Θετικά, ωστόσο, αξιολογείται το γεγονός ότι στην αρχαία Ελλάδα, οι αθλητικοί αγώνες γίνονταν προς τιμήν των Θεών και ότι διεξάγονταν προς τιμήν του Θεού Δία.

Θρησκευτική πίστη, επίσης, εξέφραζε η τιμή των Ολυμπιονικών, καθώς στη

θριαμβευτική τους υποδοχή στην πόλη που εκπροσωπούσαν και η πορεία τους, μέσω των κεντρικών δρόμων της πόλεως, κατέληγε στο ιερό του πολιούχου Θεού, όπου προσέφεραν ευχαριστία και κατέθεταν στον εκεί βωμό το στεφάνι της νίκης τους.

Την ιερότητα των αγώνων, επίσης, επιβεβαιώνει το γεγονός ότι δεν μπορούσε να συμμετέχει στους αγώνες κάποιος, που δεν είχε ελεύθερη την ηθική του συνείδηση έναντι του θείου και του ανθρώπινου παράγοντα. Έτσι, αποκλείονταν οι ασεβείς, οι εγκληματίες, οι ιερόσυλοι, οι φονείς και όσοι στερούνταν των πολιτικών τους δικαιωμάτων.

Μεγάλη θρησκευτική αξία, επίσης, είχε η κήρυξη της «Ιερής Εκεχειρίας» κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών αγώνων, η επικράτηση δηλαδή της «Ιερής Ειρήνης», της αρμονικής και αδελφικής συμβίωσης μεταξύ των λαών, που έστελναν εκπρόσωπους στους Ολυμπιακούς αγώνες. Ο εκπρόσωπος πόλης, η οποία δεν τηρούσε την εκεχειρία αποκλειόταν από τους αγώνες.

Δυστυχώς, οι σύγχρονοι Ολυμπιακοί αγώνες ανεξαρτοποίησαν τον αθλητισμό από το ευρύτερο αθλητικό ιδεώδες και τη θεολογική του διάσταση. Ο ανταγωνισμός, που χαρακτηρίζει, κατά κόρον, τον σύγχρονο αθλητισμό έχει αντικαταστήσει την ευγενή άμιλλα του παρελθόντος.

Πολύ αποδομητικό ρόλο διαδραματίζει η απουσία της ισορροπίας μεταξύ του Πνεύματος και του Σώματος. Το σώμα, στη σύγχρονη εποχή, αντί να συνεργάζεται με το πνεύμα, γίνεται καταναλωτικό αγαθό, πωλείται, αγοράζεται, επενδύεται, ανταλλάσσεται και ασφαρίζεται. Η χρήση των αναβολικών, η αντιαισθητική διόγκωση του μυϊκού συστήματος, η πολιτικοποίηση των αγώνων είναι στοιχεία που εναντιώνονται στο Ολυμπιακό Πνεύμα.

Όμως, όσο περνούν τα χρόνια, διαπιστώνουμε ότι το Πνεύμα αυτό διαστρεβλώνεται και παραλλάσσεται. Οι σύγχρονοι Ολυμπιακοί αγώνες δεν δημιουργούν πρότυπα ζωής και σχέσεων, διότι εκείνο που αναζητείται, πρωταρχικά, είναι το εντυπωσιακό υπερθέαμα, που συνδέεται με την ατομική νίκη του αθλητή, το κέρδος και το συμφέρον.

Ο αθλητής των ολυμπιακών αγώνων προπονείται και προετοιμάζεται χρόνια ολόκληρα, αφιερώνοντας μεγάλο μέρος της ζωής του για αγώνα λίγων λεπτών, προκειμένου να γευτεί την εφήμερη κοσμική δόξα. Απομονωμένος από τους συνανθρώπους του και έχοντας οριοθετήσει τη ζωή του, με κέντρο τον εαυτό του, προσπαθεί, με οποιοδήποτε τρόπο, να επιτύχει για να αυτοεπιβεβαιωθεί.

Αντίθετα, ο αθλητής του Χριστού αγωνίζεται, αθλείται επιδιώκει τις νίκες, αλλά

τις πνευματικές. Στον αθλητή του Χριστού μετράει η ψυχοσωματική κάθαρση, ο αγώνας για την απόκτηση των αρετών, η αγνότητα και η νίκη κατά των παθών. Δεν χρησιμοποιεί αθέμιτα μέσα, δεν λειτουργεί ατομικιστικά και ανταγωνιστικά, ενώ αγωνίζεται να αγαπά τον Θεό, τον συνάνθρωπο, το φυσικό περιβάλλον, τους εχθρούς, τους φίλους και γενικά τον εκάστοτε πλησίον του. Η μετάνοια, η άσκηση και η επιστροφή στον Θεό και στην ενάρετη ζωή αποτελεί τον αθλητικό του στόχο.

Ο Χριστιανός, γενικά, δοκιμάζεται στον στίβο του ψυχοσωματικού αγώνα, έτσι ώστε με υπομονή, θάρρος, αυτοθυσία και αυταπάρνηση να μπορεί να εφαρμόζει στη ζωή του τις θείες εντολές, που τον οδηγούν στην πορεία του για την αιωνιότητα.

Με τη γνώση και τη βίωση της αλήθειας, πορεύεται σταδιακά, με τη βοήθεια του «προπονητή», που είναι ο Πνευματικός του, στη ελευθερία από τα δεσμά του Πονηρού και στην επάνοδό του στη γη της Επαγγελίας του Χριστού, ο οποίος τον περιμένει για να του προσφέρει το στεφάνι της δικαιοσύνης και της ζωής.

Επισημαίνουμε ότι ο Χριστιανός δεν είναι σωματοκτόνος, αλλά παθοκτόνος. Η νίκη κατά των παθών αποτελεί όχι τιμωρία του σώματος αλλά θεραπεία του, για να μπορεί να διατηρείται σε πνευματική ακμή και πληρότητα, όπως ο θέλει ο Θεός, δηλαδή, ως Ναό του Αγίου Πνεύματος.

Ο Απ. Παύλος επισημαίνει: «Ουκ οί-δα-τε ό-τι οι εν στα-δί-ω τρέ-χον-τες, πάν-τες μεν τρέ-χου-σιν, είς δε λαμ-βά-νει το βρα-βεί-ον; ού-τως τρέ-χε-τε ί-να κα-τα-λά-βη-τε. πας δε ο α-γω-νι-ζό-με-νος πάν-τα εγ-κρα-τεύ-ε-ται, ε-κεί-νοι μεν ουν, ί-να φθαρ-τόν στέ-φα-νον λά-βω-σιν, η-μείς δε ά-φθαρ-τον» (Δεν γνωρίζετε ότι αυτοί που τρέχουν στο στάδιο, όλοι τρέχουν, ένας, όμως, παίρνει το βραβείο; Έτσι και εσείς να τρέχετε με ενθουσιασμό και επιμονή τον δρόμο της αρετής για να κερδίσετε όλοι και όχι μόνον ένας το βραβείο. Κάθε αθλητής στερείται και εγκρατεύεται από όλα. Οι μακράν του Χριστού, για να πάρουν ένα φθαρτό στεφάνι, εμείς, δε, για να λάβουμε από τον Θεό τον άφθαρτο στέφανο) (Α' Κορ. 9, 24-25).

Καταλήγουμε, συνεπώς, στο συμπέρασμα ότι, μέσα στην κρίση που διέρχονται οι Ολυμπιακοί αγώνες, μόνον μέσα από την εν Χριστώ άθληση μπορούν να βρουν και να αναβιώσουν τα αληθινά πρότυπα του αθλητή και του αθλητισμού τις αυθεντικές αρχές της γνήσιας ανιδιοτέλειας και των αγνών ψυχοσωματικών αγώνων, μακράν της βίας, των συμφερόντων και των ποικίλων μορφών βίας, νοθείας και παρεκτροπής.

Πηγή: pemptousia.gr